

အိမ်သူရွှေမ စာပေ

အရိုး

သေမင်းနှင့် နင်လား ငါလား

သေမင်းနှင့် နင်လားငါဘား

စာရူသုမိတ်ဆွေ

ဤ ဒွန္ဒုယ လောကကြီး၌ မည် သည့် ကိစ္စသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည် ဟု သင်ထင်ပါသနည်း။ လူသတ္တဝါတို့အတွက် မည် သည့်အရာသည် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးဟု ယူဆပါသနည်း။ အချို့ သူတို့သည် ဘဝပျက်မှာ ၊ စီးပွားရေး ပျက်မှာ ၊ ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်၍ နာမည် ပျက်ပြီး လူတော မတိုးဝံ့မှာ ၊ ဆင်းရဲမွဲတေ၍ ကာယဒုက္ခ၊ စိတ္တဒုက္ခများ ခံစားရမှာ ကြောက်ကြ၏ ။ အချို့ သူတို့က ရောဂါ ဘယများ ဖိစီးနှိပ်စက်၍ ကိုယ်လက်အင်္ဂါများ ချို့ယွင်းဆုံးရှုံး လူလုံးမလှ ဒုက္ခမျိုး စုံမှာ ကြောက်ကြ၏ ။ အချို့ သူတို့သည် လူရာမဝင် ငြိုငြင်ခံရလျက် ချစ်ခင် နှစ်သက် သူ မဲ့၍ အထီးကျန်စွာ နေထိုင်ရမှာ ကြောက်ကြ၏ ။ အချို့ က သဘာဝဘေးအန္တရာယ်များ ကျရောက်မှာ ကြောက်ကြ၏ ။ အချို့ ကမူ မမြင်ရသော စုန်း၊ နတ်၊ ကဝေ၊ တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ နာနာလောက၊ ပရလောက အစွဲများ ကို ကြောက်ကြကုန်၏ ။ အချို့ က အိုမှာ ကြောက်ကြ၏ ။ အချို့ က နာမှာ ကြောက်ကြ၏ ။

မည် သို့ပင် ဖြစ်စေ ...

သေမှာ ကိုတော့ သတ္တဝါတိုင်း အနည်းနှင့် အများ ကြောက်ကြသည်သာ ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလော။ အဘယ့်ကြောင့် ထိုသို့ ဖြစ်ကြလေသနည်း။ ရှင်းရှင်းတွေးရသော် ရုပ်နှင့် နာမ် တွဲ လျက် အသက်ကလေး နည်းနည်း ရှင်ခွင့်ရနေရာမှ ရုပ်နှင့် နာမ် ကွဲ၍ အကျိုး နည်းနိုင်သည်ကိုလည်း သိရှိထားကြသော သက်ရှိတို့၏ သဘာဝတရား အရ ကြောက်ရွံ့ခြင်း ဖြစ်သည့် “သဘာဝဘယာ” ကိစ္စ ဖြစ်နေသော ကြောင့် ပင်တည်း။ ထို့ကြောင့် အသက်ရှိသော သတ္တဝါတိုင်း အနည်းနှင့် အများ သေ မှာ ကို အကြောက်ဆုံး ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ဆိုခြင်း ဖြစ်၏ ။

+++++

သေမှာ ကို ဘာလို့ ကြောက်ကြသနည်း။

သေသွားပြီးနောက် ဘာ ဖြစ်မည် ကို ရေရေရာရာ မသိနိုင်ကြသော ကြောင့် ဖြစ်၏ ။ တစ်နည်းဆို ရသော် ရှင်နေသော ဘဝကာလ အခိုက်အတန့်လေး၊ မိမိ ကျင့်လည် တွယ်တာ နေရာလေးများ အား မဆိုးဘူးဟု ယူဆကာ ခင်တွယ်နေကြသော ကြောင့် ဖြစ်၏ ။

သေသွားပြီးရင် အခုထက်ပိုကောင်းတယ်ဟု သေချာပေါက် အာမခံချက် ပေးကြည့်ပါလား။ ဘယ်လို ပိုကောင်းတာလဲ၊ ဘာ ပိုကောင်းတာလဲတောင် သေသေချာချာ မစုံစမ်းဘဲ တရုန်းရုန်းနှင့် သေပစ်လိုက်ကြမယ့် ဟာတွေ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ နည်းမှာ ကို မဟုတ်ဘူး။ သို့သော် မသေခင် နာမှာ လား၊ အသက်က အေးအေးဆေးဆေးမှ ထွက်သွားမှာ ဟုတ်ရဲ့ လား၊ မချိမဆန့် ဖြစ်နေပြီးမှ အသက်ကထွက်မှာ လား၊ ထွက်သွားတဲ့အသက်က ဘယ်ရောက်ပြီး ဘာ ဖြစ်သွားမှာ လည်း၊ မတော် နောက်ဘဝ ကျွတ်ဖြစ်ပြီး မြက်ဖုတ်ကြား သွားကပ်နေရင် ဒုက္ခ၊ ကိုယ်သေပြီး သရဲ ဖြစ်သွားလို့ သရဲ အချင်းချင်း အခြောက်ခံရရင် ကြောက်စရာကြီး။ ငရဲပြည် ကျသွားရင် “What the hell” လို့မှ အော်နိုင်ပါတော့မလား၊ နတ်ပြည်တက်သွားပြီး နတ်သမီး တစ်ဖက် လေးငါးရာနဲ့ ဆိုရင်တော့ မဆိုးဘူး။ တော် ကြာ နတ်သမီး တစ်ဖက် လေးငါးရာနဲ့ စံရတဲ့ နတ်သားမ ဖြစ်ပဲ အဲဒီ နတ်သားကို ခစား ရတဲ့ နတ်သမီး တစ်ထောင်လောက်ထဲက တစ်ယောက် ဖြစ်သွားရင်တော့ ကိုယ့်အလှည့် မရောက်မချင်း အဲဒီ နတ်သားကြီးကို ထိုင်စောင့်နေရရင်တော့ ပျင်းစရာကြီး စသည်အားဖြင့် တောင်တောင်အီအီနှင့် ဘာမှမသေချာတဲ့ ကိစ္စဆိုတော့ သေမှာ ကြောက်ကြတာပေါ့။ သေသွားပြီးတဲ့ လူတွေ ကလည်း “ငါတို့ သေတုန်းကများ ဟယ် မပြောပါနဲ့ တော့၊ တကယ်ပါပဲ အသက်ဆို ဟောဒီလိုကြီး ထွက်ချသွားတာ” ဆိုပြီး အချင်းချင်း သေချာပြန်လာပြန်ပြန်မပြောပြဖူးတော့ သေမှာ ကို တွေ့ ကြောက် ကြရတာ ပေါ့။

ဘယ်လိုလဲ စာရှုသူမိတ်ဆွေ ။

ခင်ဗျားလည်း သေမှာ ကိုတော့ နည်းနည်း ဖြစ် ဖြစ်ကြောက်တယ် မဟုတ်လား။

“ဟယ်တော့ ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး၊ သေတဲ့ အကြောင်းတွေ လျှောက်ရေး

နေတယ်၊ ဖွဟဲ့ နိမိတ်မရှိ၊ ဘူဒိတ်ပိတ် ဘတ်ဘတ် ဘတ်ဘတ် ဖြတ်”

အဲဒီ လိုတော့ မလုပ်နဲ့ လေ။

ဒီကိစ္စ ဘယ်သူက ကင်းနိုင်လို့တုန်း။ ကျွန်ုပ် ပြောပြချင်သည်မှာ
သေခြင်းတရားကို လူတို့ ကြောက်ကြသကဲ့သို့ သေခြင်း၏ အငွေ့အသက်၊
သေခြင်းတရား၏ တမန်တော် သေမင်းကိုလည်း လူတို့ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ကြသည်သာ
ဖြစ်ကုန်၏ ။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း လူထဲက လူသာ ဖြစ်၍ သေမှာ ကို ကြောက်ရွံ့ခဲ့ပါသည်။ သို့
သော် ...

သူများ နှင့် မတူ တစ်မူထူးခြားစွာ ကျွန်ုပ်ကံကောင်းခဲ့သည်မှာ ...

အခြား သူတကာတို့ ကျန်းမာရွှင်လန်းစွာ အနာ ရောဂါ ကင်းစင်၍ လူ့ဘဝ၏
စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ် အကောင်းဆုံး ကလေးသူငယ် အရွယ်ကို ပျော်ရွှင်သာယာစွာ
ဖြတ်သန်းကြချိန်တွင် ကျွန်ုပ်မှာ ဝဋ်နာကံနာဟု အမည် တပ်၍ ပင်ရနိုင်သော ပန်းနာ ရင်ကျပ်
ရောဂါ ဖြင့် လူမမယ် သူငယ် အရွယ် တစ်လျှောက်လုံးကို ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ဖွယ်
ကောင်းလှသော သေဘေးကြီးနှင့် အလွန်နီး ကပ်စွာ အကြိမ်ကြိမ် ကြုံတွေ့ လျက် လူလား
မြောက်လာခဲ့ရသော ဘဝ ဖြစ်သော ကြောင့် တည်း။

ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ဖခင်များ အပေါ် တင်ရှိသော ကျေးဇူးကြွေးသည် အခြား သာမန်
မိဘများ အပေါ် သာမန် သားသမီးများ တင်ရှိသော ကျေးဇူးကြွေးထက် အဆရာထောင်မက
များ မြှောင်ကြီးမားလှ၏ ။ ကျွန်၏ မိဘများ သည် ကျွန်ုပ်ကို သေတွင် မှ အကြိမ်ကြိမ်
ခဲရာခဲဆစ် ဆွဲထုတ်ခဲ့ရ၏ ။ ကျွန်ုပ်၏ ရောဂါ ကို ပျောက်ကင်းအောင် ကုသနိုင်ရန်
မိဘမေတ္တာနှင့် လွန်မင်းစွာ အပင်ပန်း ခံခဲ့ကြရရှာကုန်၏ ။ ကျွန်ုပ် ဆွေမျိုး
အသိုင်းအဝိုင်းသည်လည်း ကျွန်ုပ်အား သက်ဆိုးမရှည်နိုင်ရှာဟု သတ်မှတ်ခဲ့ကြသည်ကို
မကြာ ခဏ သတိတရ ပြောပြတတ်ကြ၏ ။

ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင်သည်လည်း သေသွားတာကမှ အခုလို အသက်ရှူမဝ
ခံစားနေရတဲ့ ဒုက္ခက လွတ်နိုင်ဦးမယ်ဟု ငယ်ဘဝက မကြာခဏ တွေ့ မိသည်ကို ယခုတိုင်

မှတ်မှတ်ထင်ထင် ရှိ၏ ။ သို့သော် အကောင်း ဖြစ်စေ၊ အဆိုး ဖြစ်စေ ရေရှည် မမြဲတတ်သော တရားအရ အရွယ်ရောက်သော ကာလတွင် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားဆေး၏ ကျေးဇူးဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ထံတွင် စွဲကပ်နေသော ဝဋ်နာကံနာ ရောဂါ ဆိုး ကြီးသည် အပြီးတိုင် လက်ပြုနှုတ်ဆက် သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း မသေပဲ ကျန်ခဲ့လေ၏ ။ ဤ တွင် အမြတ်ထွက်သည်မှာ ကား လောက၌ စိတ်အချရဆုံးသော သူငယ်ချင်းတယောက် ကို ကျွန်ုပ် ရရှိ ခဲ့လေတော့၏ ။ ထိုသူကားတခြားမဟုတ်။

ကျွန်ုပ်၏ ငယ်သူငယ်ချင်း သေမင်းပင်တည်း။ အနီသေမင်းသည် ကျွန်ုပ် နှစ် နှစ် သားအရွယ် လူမမယ်ဘဝမှ စ၍ အရွယ်ရောက်သော ကာလအထိ နေ့လားညလား သေမလို ဖြစ်နေ၍ ကျွန်ုပ်အား ခေါ်ရန် နေ့စဉ် လာထိုင်စောင့်ရှာ၏ ။ ပထမသော် သေမင်းသည် သူ့ကိစ္စ မြန်မြန်ပြီးပြတ်မည် ထင်၏ ။ အနီငန့်သည် တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် အလုပ်အများ ဆုံး ဖြစ်၍ အခြား သေခြင်းတရား ကိစ္စများ ကြားထဲမှ မအားသည့် အထဲတွင် ကျွန်ုပ်အား မကြာခဏ လာကြည့်၏ ။ သို့သော် သက်ဆိုးရှည်လှ၍ ကတ်သီး ကတ်သတ် အသက်ပြင်းလှသော ကျွန်ုပ်သည် သေမလို သေမလိုနှင့် အမြင်ကတ်စရာ ကောင်းလောက်အောင် တော် တော် နှင့် မသေပေ။ ဤတွင် စကားကြွင်းဆိုရန် တစ်ခုရှိ၏ ။

သေမင်းဆိုသော အကောင်သည် ကောင်းတဲ့အကောင်မဟုတ်ချေ။ အကျင့်လည်း နည်းနည်း ယုတ်၏ ။ ထို့ပြင် ဒင်းသည် တန်ခိုးတန်မျိုး လည်း ရှိသေး၏ ။ ဥပမာ ခွေးတစ်ကောင် သေချိန်ကျ၍ သေခါနီး ဖြစ်နေချိန်တွင် သေမင်းသည် ခွေးသေမင်း သဏ္ဌာန်နှင့် သွား၏ ။ နွားသေခါနီး တွင် နွားသေ မင်းသဏ္ဌာန်လုပ်၍ သွား၏ ။ ဒင်းလုပ်ပုံကြောင့် သေခါနီး သတ္တဝါသည် မိမိ ရုပ်နှင့် ဆင်တူရိုးမှာ : သေမင်းကိုတွေ့ ၍ လန့်ကာ မြန်မြန်သေ ဖြစ်သွားတာမျိုး ရှိတတ်၏ ။

ဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း သေမလိုသေမလိုနှင့် တော် တော် နှင့် မသေသော နှစ် နှစ် သား အရွယ်ထဲက ကျွန်ုပ်တို့ပေါက်ချလာသည့် ပထမဆုံးအကြိမ်တွင် သေမင်း၏ ရုပ်သည် နှစ် နှစ် သားအရွယ် ချစ်စရာလေး ဖြစ်၏ ။ ပုတုပုတုနှင့် ကောက်ရိတ်တံ ပေါက်စလေး ကိုင်လာ၏ ။ လူကြီးနံငယ်ပိုင်းလောက်သာရှိသော အဝတ်နက်သည် သူ့အတွက် တစ်ကိုယ်လုံး

လုံအောင်ခြံလိုရ်၏။ သူသွားလေရာပါသော သေခြင်းတရား၏ အငွေ့အသက်
ခွေးနက်ကလေးမှာ လည်း ပေါက်စန ၀၀ ကစ်ကစ်လေး ဖြစ်၍ အသံသေးသေးဖြင့် တဝှေ့
ဟောင်၏။ သေမင်းလေးနှင့် သူ့ခွေးလေးသည် ဆေးရုံ ပေါ်တွင် ပက်လက်လန်နေသော
ကျွန်ုပ်ပေါက်စလေးထံသို့ မပြောမဆို ရောက်လာ၏။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ဆေးရုံတကာတို့သည်
သူလွန်စွာ အကျွမ်းတဝင်ရှိသော နေရာများ ဖြစ်၍ သူ့အိမ်သူ့ယာလို ခပ်တည် တည်နှင့်
ကျွန်ုပ်အနားလာရပ်၏။ သူ့တွင် ရှိသော အော်ရီဂျင်နယ်တန်ခိုးအရ သေခါနီး သတ္တဝါမှလွဲ၍
မည် သူမျှ သူ့အားမမြင်ရချေ။ သူသည် အေးစက်စက် သူ့လက်ကလေးနှင့် ကျွန်ုပ်
ဒရစ်ပိုက်တန်းလန်း သွင်းထားသော လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲ၏။ ထို့နောက် ပထမတွင်
လန်စရာ ဖြစ်သော်လည်း ကြားနေကျဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အတွက် နောင်တွင် ရိုးသွားသော
အဝေးကြီးမှ လှမ်းပြောလိုက်သလို လှိုက်သံပါသော သူ့အသံနှင့်

“ဟေ့ကောင် လာ လာ သွားမယ်”

ဟု ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ခေါ်လေသည်။

သို့သော် ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်မှာ ရောဂါ ဆိုးကြီးမှ အနည်းငယ်

ပြန်လည်သက်သာ လာကာစ ဖြစ်၍ သူ့အားရယ်ပြလိုက်မိသည်ထင်၏။ သေမင်းလေးသည်
ကျွန်ုပ်အား တွေ ဝေစွာ ကြည့်၏။ သူ့ခွေးလေးကလည်း တဝှေ့ဟောင်၏။
သေမင်းလေးသည် ကျွန်ုပ်အား အလျင်စလို ပြော၏။

“မင်းက မသေသေးပါလားကွ၊ နေဦးကွ၊ ငါနောက်တစ်ခေါက်ပြန်လာဦးမယ်”

ထိုသို့ဖြင့် သူပြန်ထွက်သွားသည်။ ဤတစ်ကြိမ်သည် ကျွန်ုပ်နှင့်

သေမင်းပထမဆုံး တွေ့ရသော အကြိမ် ဖြစ်လေသည်။ နောက်မှသိရသည်မှာ ထိုကာလ
(၁၉၈၀) ပတ်ဝန်းကျင်က အီရန် အီရတ်စစ် ဖြစ်နေ၍ သေမင်းအလွန်အလုပ်များ နေသော
ကာလ ဖြစ်သည်ဟူ၏။

ထိုသို့အားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အနီ အကျင့်မကောင်းသော သေမင်းနှင့်

ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် အလွန်အမင်း ရင်းနှီးခဲ့ရလေတော့၏။

သေမင်းကလည်း ကျွန်ုပ် သေနိုးသေနိုးနှင့် လာလာကြည့်၏။ မသေပြန်သော်
ဗျစ်တောက်ဗျစ် တောက် ရေရွတ်၍ ပြန်သွားပြန်၏။ ဒင်းအမြဲ ရွတ်နေကျ
ကျွန်ုပ်မှတ်မိနေသော စကားမျိုး မှာ

“သေမယ်ဆိုရင်လည်း သေလိုက်ပေါ့၊ ဘာမှန်းမသိ သက်သက် အလုပ်ရှု၊
ပင်အောင် ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက် လုပ်ပြနေသေးတယ်၊ ဘာ ဖြစ်လဲ၊ သေပစ်လိုက်တော့ပေါ့၊
ငါ့မှာ က လုပ်စရာတွေ က အများ ကြီးရယ်၊ မင်း လာလာခေါ်နေရတာ က တစ်လုပ်၊ ငါ့များ
လာနောက်နေသေးတယ်၊ သေခြင်းဆိုးရည်ကြီး လုပ်ပြနေပြီးတော့၊ ဘာလဲ
အရူးထင်နေလို့လား၊ သေမင်းကွ မင်းအမေ့ လင်များ မှတ်နေလား၊ ဒါပဲ ဟေ့ကောင်ရ ဒီည
ဖြစ် ဖြစ်၊ မနက်ဖြန် ဖြစ် ဖြစ်တော့ တစ်ခါတည်း သေပစ် လိုက်တော့၊ သူ့ဟာသူသေပေးမှ
ငါကခေါ်လို့ရတာ ၊ ငါက သတ်လို့မရဘူးဆိုပြီး အဲဒီ တစ်ကွက်နဲ့ မင်း ငါ့ကို
အနိုင်ကျင့်နေတာ ဘယ်နှစ် ခါရှိပြီလဲ၊ ဒီမှာ ဟေ့ကောင် ... ဟိုပြေး သည်ပြေးနဲ့ သေမင်း
လည်း မောတယ်ကွ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မင်း တစ်ယောက် တည်း သေမလို သေမလိုနဲ့၊
ကမြင်းလို့ရမယ် ထင်နေလား။”

ထိုသို့သော စကားမျိုး အားဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ကြိမ်းမောင်းပြီး ပြန်သွားတတ်၏ ။
ကျွန်ုပ်မှာ လည်း သူရောက်လာတိုင်း သေခါနီး ဖြစ်၍ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ခဲ့ပါ။
အားနာပါးနာနှင့် ရယ်သာပြလွှတ်လိုက်ရ ၏ ။ ထိုသို့အားဖြင့် သေမင်းနှင့် ကျွန်ုပ်သည်
ဆယ်စုနှစ် တစ်စုကျော်ကြာမျှ ရင်းနှီးခဲ့ရလေသည်။ ကြာသော် ကျွန်ုပ်ကလည်း ဒင်းကို
သံယောဇဉ် ဖြစ်၍ ဒင်းကလည်း ကျွန်ုပ်ကို သံယောဇဉ် ဖြစ်ကာ သမီး ယောက် ဖတမျှ
ရင်းနှီးခဲ့ရလေသည်။

တစ်ခုရှိသည်မှာ ထိုသေမင်းဆိုသော အကောင်သည် သူ့အလုပ် သူ့ရာဇဝင်ကို
ကျွန်ုပ် စပ်စု လျှင်မှု သူ့ကိုယ်တိုင် သေသွားမလောက် ဒေါသထွက်၏ ။ မင်း မနက်ဖြန်
ဘာအလုပ်ရှိလဲတို့ ဘာတို့ မေးမိလျှင် သူများ တွေ ရဲ့ သေခြင်းတရားနဲ့ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ
မေးစရာလား ဘာလားနှင့် ဟောက် တတ်၏ ။ သို့သော် ကျွန်ုပ် ပတ်ဝန်းကျင်မှ သတ္တဝါတို့၏
သေခြင်းတရားအတွက် သူရောက်လာရလျှင်မူ သူသည် အားနာသလို အမူအရာမျိုး

ပြတတ်လေသည်။ တစ်နေ့တွင် တော့ ကျွန်ုပ်နှင့် အနီသေမင်း သည် လမ်းပေါ်တွင် သွားလာနေကြကုန်သော ပုပ္ဖရွှေ၊ လူ၊ ခွေး၊ သတ္တဝါများ ကို ကြည့်နေကြရင်း သေမင်းက ကျွန်ုပ်အား

“ဟေ့ကောင် အရိုး”

“ဘာလဲ”

“မင်းမသေသေးဘူးနော်”

“ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်လူသေမင်း မင်းက ငါ့ကို ခေါ်ချင်နေပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းမသေသေးတာ ငါတောင် မေ့သလို ဖြစ်နေတယ်”

“ဘာလဲ၊ ငါကသေသွား မင်းက ခေါ်သွားပြီးရင် ငါတို့ ဘော်ဒါကဏ္ဍ ပျက်သွားမှာ စိုးလိုလား”

“ဒီမှာ သူငယ်ချင်း အဲဒီ ကိစ္စက တစ်ချိန်ချိန်မှာ တကယ်ကို ဖြစ်လာမှာ ပါကွ၊ ဘာလဲ မင်းက မသေချင်သေးဘူးလား”

“မသေချင်လို့ရမလားကွ ငါ့လခွီး သေမင်းရဲ့ ”

“ငါတွေ မိတာ တခြားကွ”

“ဘာလဲ”

“သတ္တဝါတွေ က မသေချင်ကြသေးဘူးကွ၊ သေရမှာ ကြောက်ကြတယ်၊ အဲဒီ တော့ ငါ့ကို သူတို့ အတင်းမေ့ထားချင်ကြတယ်၊ ငါနာမည် ကြားရင်တောင် ထို့ ထွမ် နဲ့ နိမိတ်မရှိ ဘာမရှိ လုပ်ချင်ကြ တယ်၊ ငါ့ကို မုန်းကြတယ်ကွ၊ တကယ်တော့ကွာ အမှန်က သူတို့ဟာသူတို့ သေဖို့သဘာဝရှိလို့ ငါကလည်း ငါ့အလုပ်ငါ လုပ်နေတာပဲ”

“သေမင်းက တောက်တီးတောက်တက် တွေ နေပါလား”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ငါလည်း ကြာတော့ ပျင်းတယ်ကွ၊ အခု

မင်းရှိနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းလည်း မင်းသက်တမ်း စေ့ရင် တခြားလူတွေ လိုပဲ
ငါ့ကိုထားပြီးသွားမှာပဲ”

“လွယ်ပါတယ်ကွာ၊ မင်း ငါ့လိုလူမျိုး နောက်တယောက် ရှာပေါ့”

“ရတော့ ရတာ ပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါတစ်မျိုး စဉ်းစားမိတယ်။”

“ဘာလဲ”

“မင်းက သီချင်းလေး ဘာလေး စာတိုပေါက်ကရလေး ရေး စားတယ်
မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ငါ့ကို သူငယ်ချင်းလို သဘောထားပြီး သီချင်းထဲလည်း မင်းထည့်ရေး တယ်လေ၊
ဘာတဲ့ “သေမင်းနဲ့ မင်းဟာ ငယ်သူငယ်ချင်းပါ၊ သူဟာ ဒီနေ့အထိ မင်းကို အကောင်းဆုံး
စောင့်ရှောက်ပါရဲ့ ” ဆိုတာမျိုး ”

“အေး ဘာ ဖြစ်တုန်း အဲဒါ”

“ဘာ ဖြစ်တုန်းဆိုတော့ ဒီလိုကွ ငါတစ်ခု စဉ်းစားမိတယ်”

“အင်း”

“လောကကြီးမှာ ဘာကောင်မဆို အချိန်တန်ရင် သေတာပဲကွ၊ အဲဒါ သဘာဝပဲ ၊
ငါလည်း ငါ့အလုပ်ငါ လုပ်နေတာပဲ၊ လူတွေ က သူတို့ရဲ့ သေတတ်တဲ့ သဘာဝကျ
မကောင်းမထင်ဘူး၊ ငါ့ကျပြောလိုက်ကြတာကွာ မှီချိုး မှုန်ချိုး နဲ့ ၊ ငါ့အကြောင်းကြားရရင်
ငါ့နာမည် ကြားရရင်ပဲ ကျက်သရေ ယုတ်သလေး ဘာလေးနဲ့ ငါ့ကို အဖက်လုပ်
ပေါင်းတာဆိုလို့ မင်း တစ်ယောက် လောက် ရှိတာ”

“လုပ်စမ်းပါဦး ...အဲဒီ တော့”

“အဲဒီ တော့ ငါမင်းကို မင်းမသေခင်လေး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေရအောင်

ငါ့ကို အဖက်လုပ် ပေါင်းဖူးတဲ့လူသူငယ်ချင်း တစ်ယောက် အနေနဲ့ တစ်ခုခုတော့ ငါက ကျေးဇူးပြုချင်တယ်ကွ”

“နေပါ ကျေးဇူးရှင်ရယ် ... နော်၊ ငါ့ဟာငါ လူ ဖြစ်တုန်းလေး တော် သလို အေးအေးချမ်းချမ်း ရှာ စားနေတာ မင်း ဝင်မပါချင်စမ်းပါနဲ့. ”

“နေစမ်းပါဦးဟ ... ငါပြောတာလည်း နားထောင်စမ်းပါဦး၊ မင်းကလည်း လူပီသလိုက်တာ ဘာမှန်း ညာမှန်းမသိ မကောင်းတဲ့ဖက်က စပြီးတွေ :တော့တာပဲ”

“အေး ပြောစမ်းကွာ၊ မဟုတ်က ဟုတ်က ပြောလို့ ကတော့”

“ဒီလိုကွ”

“အေး ဘယ်လိုတုန်း”

“မင်းတို့ လူတွေ မှာ ပုံပြင်ဆိုတာ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း ရှိတာပေါ့ ၊ ရှိတာမှ အများ ကြီး”

“ငါ့မှာ လည်း ပုံပြင်တွေ ရှိတယ်ကွ”

“ဘယ်လို ... ဘာပုံပြင်လဲ၊ ညစ်စီး ညစ်စုတ်တွေ လား”

“အာ ...ဘယ်ကလာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်တွေ ပါဟ၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်မှ ထူးထူးဆန်း ဆန်းတွေ ပါ ပါတယ်ကိုယ့်လူ”

“အမယ် တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား၊ အဲဒီ တော့”

“အဲဒီ တော့ ဒီလိုလုပ်မယ်လေ၊ မင်းက ငါ့ကို လူပုံပြင် သုံးပုဒ်ပြောပြ၊ ငါက မင်းကို သေမင်းပုံပြင် တစ်ပုဒ်ပြောပြမယ်၊ စာအုပ် တစ်အုပ်စာ ဖြစ်ရင် မင်းက ထုတ်ရောင် :စား၊ အမြတ်လေး ဘာလေး ထွက်ရင် မင်းဘဝကူးကောင်းအောင် အလှူအတန်း ကုသိုလ်ရေး လေး ဘာလေး လုပ်ပြီးတော့ ငါ့ကို လည်း အမျှအတန်းလေးဘာလေး ဝေပေါ့ကွာ၊ ဘယ်လိုလဲ ...အရိုး”

“အေး ... ဆိုးတော့ မဆိုးဘူးဟ ...နင့်အကြံ ဒါပေမယ့် သေမင်းရဲ့ ...မင်းနာမည် ကြီးပါရင် လူ တွေ က ကြောက်ပြီး ဖတ်မှဖတ်ကြပါ့မလား မသိဘူး”

“အမလေးကွာ၊ လူလုပ်နေပြီး မင်း လူအကြောင်း မသိဘူးလား အရိုးရဲ့ ၊ လူ့စိတ်ဆိုတာ ကြောက်လည်း ကြောက်တတ်တယ်၊ ကြောက်စရာ ကောင်းတာဆိုရင်လည်း သိချင်စိတ်ရှိသေးတယ်၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း မင်းတို့ လူ့ကမ္ဘာမှာ ကြောက်စရာကောင်းလို့သာ မဖတ်ဘဲ နေကြရင် သရဲဝတ္ထုတွေ ၊ သရဲရုပ်ရှင်တွေ ဘယ်သူက အရုံး ပေါ်ခံပြီး ရေး စားရိုက်စားနေမှလဲ၊ ငါ ပြောတာသာ မင်းလုပ်ကြည့်စမ်းပါ၊ မင်း ခွက်ခွက်လန်အောင် ရှုံး ရင် ငါနောက်တစ်မျိုး ကူညီမယ်”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့ဟ”

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်သေမင်းရ ... ငါပြောမယ့် ပုံပြင်တွေ က ပေါက်တတ်ကရတွေ နော်”

“မင်းကလည်း အကြောင်းသိချင်းပါကွာ၊ မင်းလုပ်ချင်တာတွေ ဘယ်တုန်းက ကောင်းကောင်း ကန်းကန်း ရှိဖူးလို့လဲ၊ ပြောသာပြော ဟေ့ကောင် ... ငါ အပျင်းပြေရင် ပြီးရော”

“အေး ပြီးရော ပြောမယ်ကွာ၊ ဒါနဲ့ နေဦးဟ သေမင်းရဲ့ ”

“ဘာလဲ”

“စာအုပ်ထုတ်ရောင် :ရင် ခေါင်းစဉ်ကို ငါက ဘယ်လိုပေးရမှာ တုံး”

“ဒါများ အလွယ်လေး ဟေ့ကောင် .. ဒီလို ပေးလိုက် ”

+++++

ယုန်နဲ့ လိပ်

“ဒီလိုရှိတယ် သေမင်းရဲ့ ”

“အင်း”

“ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက တောထဲမှာ တောတိရစ္ဆာန်တွေ ထိုင်တတ်တဲ့ စည်ဘီယာဘားတစ်ခု ရှိတယ်ကွ”

“တလွဲကစပြီ ဟေ့ကောင် အရိုး ... ဘယ်တိရစ္ဆာန်မှ ဘီယာ သောက်တာ ငါမကြားဖူးဘူး”

“ငြိမ်ငြိမ် နားထောင်စမ်းပါကွာ၊ မင်းကလည်း သေမင်းလုပ်ပြီး ဘာဗဟုသုတမှ မရှိဘူး၊ သတင်းစာထဲမှာ သခင်ကြောင့် အရက်စွဲနေတဲ့ ခွေးတို့၊ ဘီယာတိုက်ရင် နို့ထွက်ကောင်းတဲ့ နွားမတို့၊ ဘာတို့၊ မင်းမကြားဖူးဘူးလား”

“အေးပါ ... ထားပါတော့”

“အဲဒီ တောထဲက ဘား ... ဂျန်းဂဲလ်ဘား (Jungle Bar) ပေါ့ကွာ၊ အဲဒီ ဘားမှာ မော်ဒယ်ရိုး တို့၊ စင်တင်တေးဂီတတို့၊ ဘာတို့ရှိတယ်၊ သမင်မလေးတွေ ၊ မြေခွေးမ၊ မြွေဟောက်မလေးတွေ က မလုံ့တလုံ့နဲ့ လမ်းလျှောက်ပြ သီချင်းဆိုပြကြတယ်၊ ညနေတိုင်းဆို အိမ်ကမိန်းမ ဝက်ဝံမကြီးတွေ မသိအောင် ဘားကို တိတ်တိတ်ခိုးလာပြီး မူးမူးနဲ့ ပန်းကုံးတွေ ဘာတွေ တက်စွပ်ပြီး စပ်ဖြီးဖြီး လာ လာ လုပ်နေကျဝက်ဝံကြီးတွေ လည်း ရှိတာပေါ့”

“အေးလေ .. ဒါမျိုး တွေ က ဖြစ်နေကျပဲဟာ”

“အေး ... အဲဒီ ဘားမှာ အမြဲလာမူးနေတဲ့ လိပ်ယစ်ထုပ် တစ်ကောင်ရှိတယ်ကွ၊ တစ်နေ့ကျတော့ကွာ .. အပေါင်းအသင်းတွေ နဲ့ တစ်ခါတစ်လေမှ လာထိုင်နိုင်ပြီး ဟော့ရှော့ ထ ထ လုပ်တတ်တဲ့ ယုန်တစ်သိုက်ရောက်လာရော၊ တိုတို ပြောရရင်တော့ နည်းနည်း ရေချိုကိုက်လာတော့ ထုံးစံအတိုင်း ယုန်နဲ့ သူ့ဘော်ဒါ တစ်သိုက်က စွာ ကျယ် စွာ ကျယ်

ထလုပ်တာပေါ့၊ အဲဒီ တော့ နေ့ချင်တစ်ချင်မှာ သူ့ဟာသူ တစ်ကောင်တည်း
အေးဆေးမှုနေတဲ့ လိပ်က ယုန်တွေ ကို ထပြောတယ်၊ “ဟေ့ကောင် တွေ ... တစ်ခါတစ်လေမှ
လာသောက်ပြီးတော့ ပုံမှန်ဖောက်သည်တွေ စိတ်ညစ်အောင်မလုပ်နဲ့.” ဘာနဲ့ ပေါ့၊ ယုန်တွေ
က မခံနိုင်ဘူး၊ အဲဒါနဲ့ ယုန်တစ်ကောင်က လိပ်ကို ပြန်ပြောတယ်၊ “ဟေ့ကောင် လိပ် မင်းက
ဆရာကြီးလား၊ ဘာကောင်လဲ ဘာလဲ” ပေါ့၊ “သတ္တိရှိရင် အပြေးပြိုင်မလား” လို့ စိန်ခေါ် ရာ၊
လိပ်က ပြန်ပြောတယ်၊ “ဟေ့ကောင် ယုန် မင်း များ နေပြီ၊ အခုနေ အပြေးပြိုင်ရင် မင်းရုံး
သွားမှာ ပေါ့” တဲ့၊ ယုန်တွေ က အဲဒီ စကားကြားတော့ ဝိုင်းဟားကြရော၊ ပြီးတော့ ခုနက
ယုန်ကပဲ လိပ်ကို ပြောတယ် ၊ “ဟေ့ကောင် လိပ်ကြီး သိပ်ကြီးကျယ်မနေနဲ့ ၊ သတ္တိရှိရင် အခု
ပြိုင်ပြေးမလား၊ ရုံး တဲ့ ကောင် တစ်ဆိုင်လုံးရှင်းကြေး” ဆိုတော့ ကျန်တဲ့ဝိုင်းတွေ က
တိရိစ္ဆာန်တွေ ကလည်း အလကားသောက်ရမယ့် အပေါက်တွေ ပြီဆိုပြီး လုပ်ကြလေ
ဘာညာနဲ့ ဝိုင်းမြှော က်ပေးကြတာပေါ့”

“အမြဲမူးနေကျ ငမူးနဲ့ တစ်ခါတစ်လေမှ မူးတဲ့ ငမူးနဲ့ ဘာကွာလဲ ဆိုတာ လိပ်က
သိတယ်၊ နောက်ပြီး ယုန်နဲ့ လိပ်ဆိုတာက အပြေးပြိုင်ရင်သာ ယုန်ကမြန်တာ၊
အမူးဒဏ်ခံနိုင်တဲ့ နေရာကျလိပ် က ကြွက်တွင်း ၊ ဘယ်လောက်သောက်သောက်
ရုပ်မပျက်ဘူး။ ယုန်ကျ မရဘူး။ နည်းနည်း သောက်တာ နဲ့ မဟားတယား မူးတတ်တာမျိုး ၊
ယုန်က စိန်ခေါ်တာ ကြားတော့ လိပ်ကပြုံး တယ်၊ ပြီးတော့ ယုန်တွေ ကို မခိုးမခန့်နဲ့
“သဘောပဲ” လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ယုန်စိန်ခေါ်တာကို လက်ခံလိုက်တယ်လဲ ကြားရော
ဘားထဲက ကျန်တဲ့ တိရိစ္ဆာန်တွေ က ဒီညတော့ ဘယ်သူနိုင်နိုင် ဘယ်သူရုံး ရုံး ငါတို့
အလကား သောက်ရတော့မယ်ဆိုပြီး အပြေးပြိုင်ပွဲကို ဝိုင်းပြီး ကမကထ လုပ်ပေးကြတာပေါ့၊
ယုန်က လိပ်ကိုမေးတယ်၊ “ဘယ်လို ပြိုင်ပြေးမလဲ” တဲ့၊ အာလေး လျှာလေးနဲ့
သူ့ကိုယ်သူတောင် သိပ်မဟန် တော့ဘူး၊ အဲဒါကို သိတော့ လိပ်ကပြောတယ်၊ “ဝေးဝေး ပြု
ငြိမ်းရင် ပင်ပန်းပါတယ်ကွာတဲ့၊ အခုငါ တို့ထိုင်နေတဲ့ ဒီဆိုင်ကိုပဲ သုံးပတ်
ပတ်ပြေးကြတာပေါ့” ဆိုတော့ ယုန်က အရမ်းသဘောကျ သွား တော့ပေါ့၊ သူပတ်ပြေးရင်
ခဏလေးပဲဥစ္စာ၊ “လာလေ” ဆိုပြီး ဆိုင်အပြင်ထွက်သွားတယ်၊ လိပ်က လည်း လှုပ်တုတ်လှုပ်

ပ်တုတ်နဲ့ နောက်က လိုက်သွားတာပေါ့။ ကျန်တဲ့ တိရိစ္ဆာန်တွေ ကလည်း ဟေး လားဝါးလားနဲ့၊
ဝိုင်းမြှော က်ပေးကြတယ်။ ယုန်နဲ့ အတူပါလာတဲ့ ဘော်ဒါတွေ ကလည်း လိပ်ကို
“အခွံချွတ်ပေါင်မလား” ဘာလားနဲ့ ရှိကြတာပေါ့။ အဲဒီ လိုနဲ့ ပြိုင်ပွဲစရာ”

“နေဦး အရိုး ... မင်းပြောနေတဲ့ ပုံပြင် ငါကြားဖူးသလိုလို ရှိတယ်နော်”

“မတူဘူး သူငယ်ချင်း သေမင်း၊ ငါ့ပုံပြင်က အသစ် မော်ဒန်နိုက်စ်
(Modernize) ဖြစ်တယ်၊ လျှော့မရှည်နဲ့ နားထောင်”

“အေးပါ ထားပါတော့”

“အဲဒီ လိုနဲ့ ယုန်နဲ့ လိပ် အရက်ဆိုင် ပတ်ပြေးပွဲ စရာ၊ တိရိစ္ဆာန်ပေါင်းစုံရဲ့
ဟေးလားဝါးလား အသံတွေ ဆူညံနေတော့ အနီးအနားက အိပ်တန်းတက်နေတဲ့ ငှက်တွေ
တောင် ပြန်နိုးလာပြီး လာစပ်စုကြတယ်”

“ယုန်ဘက်က Fan လိပ်ဘက်က Fan တွေ ပိုများ လာတာပေါ့”

“ဒါပေါ့ ညီလေး သေမင်းရဲ့၊ Fan တွေ တင် ဘယ်ကမလဲ၊ ဂျာနယ်ထဲထည့်ဖို့၊
အားကစားက လောင်ရှင် တချို့ တောင် ခပ်ထွေထွေနဲ့ ရောက်လာကြတာ”

“တယ်ဟုတ်ပါလားကွ”

“ဒါပေါ့ကွ၊ အဲဒီ လိုနဲ့ ယုန်နဲ့ လိပ် အပြေးပြိုင်ဖို့ နေရာလည်း ယူပြီးရော
စင်တင်မှာ သီချင်းဆို တဲ့ သမင်မလေးတစ်ကောင်က ဘောင်းဘီတိုလေးနဲ့၊
လက်သုတ်ပုဝါလေး ကိုင်ပြီး လျှပ်စိလျှပ်စိနဲ့ ယုန်နဲ့ လိပ်ကြားမှာ လာရပ်တယ်၊ ပြီးတော့
တင်ကလေးကို ပစ်ပြီး လက်သုတ်ပုဝါလေးကို ခေါင်းပေါ်မှာ မြှော က်ထားလိုက်တယ်”

“သမင်မလေးက ဘာလာလုပ်တာတုံး”

“ကားပြိုင်ပွဲတွေ မှာ တာလွှတ်ပေးတဲ့ ကောင်မလေးတွေ လိုမျိုး၊ ယုန်နဲ့ လိပ်
ကိုတာလွှတ်ပေးဖို့ လေကွာ၊ မင်းကလည်း သေမင်းလုပ်ပြီး ထူပြန်ပြီ၊ နိုင်ငံခြားကားတွေ၊
MTV တွေ မကြည့်ဖူးဘူးလား၊ Fast and Furious တို့၊ Rihanna ရဲ့ Shut Up and

စၤဒရီဝဲတို.”

“အေးပါ ထားပါတော့”

“အဲဒီ လိုနဲ့ သမင်မလေးက ၆၀ ဆိုပြီး လက်သုတ်ပုဝါလေး အောက်ချလို၊ တာလွှတ်ပေးလိုက် ရော၊ တာလွှတ်တာနဲ့ ယုန်က ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနဲ့ ကမူးရှူးထိုး ပြေးတော့တာပဲ၊ လိပ် ကတော့ တစ်လှမ်းခြင်း အေးဆေးပဲ၊ လိပ်ခြေလှမ်း နှစ် ဆယ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ယုန်က ဆိုင်တစ်ပတ် ပတ် ပြေးပြီး ပြန်ရောက်လာတယ်၊ ယုန်ဘက်က ပရိတ်သတ်တွေ က အားရတာ ပေါ့၊ လွှတ်မြန်တဲ့ကောင် ကြီးကွာ ဘာညာနဲ့ အော်ဟစ်အားပေးကြတယ်၊ လိပ်ဘက်က ပရိတ်သတ်တွေ ကတော့ အသံမထွက်ဘူး၊ အခြေအနေ မကောင်းဘူး ထင်တယ်၊ ဆိုင်တောင် တစ်ပတ်ပတ်မိပါ့မလားနဲ့ အထင် သေးကြတာပေါ့၊ ယုန်နဲ့ လိပ် ပတ်ပြေးနေတဲ့ ဂျန်းဂဲလ်ဘားရဲ့ မန်နေဂျာ ငှက်ကြားကြီးတစ်ကောင်ပဲ ယုန်ရဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်နဲ့ ပြုံး နေတယ်၊ ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်လေ၊ ယုန်က မူးရှူးရှူးနဲ့ ပတ်သာပြေးနေတာ တစ်ပတ်ပဲရှိသေးတယ်၊ ခြေလှမ်းက သိပ်မမှန်ချင်ဘူး၊ ယိုင် ထိုး ယိုင်ထိုးနဲ့ ၊ ပတ်ပြေးလိုက်တော့ သောက်ထားတဲ့ အရှိန်ကလည်း ထက်လာတာကိုး၊ လိပ် ကတော့ ယုန်လို မဟုတ်ဘူး၊ နှေးသာနှေးတာ ခြေလှမ်း မမှာ ဘူး၊ လိပ်က ယစ်ထုတ်ကိုး၊ တော် ရုံ ဘယ်မူးမလဲ အေးဆေးပဲ”

“လိပ်ပတ်ပြေးလို ပထမတစ်ပတ်ရဲ့ သုံးပုံနှစ် ပုံလောက် ရောက်တော့ ယုန်က ဒုတိယတစ် ပတ် ပြန်မှီလာတယ်၊ အခြေအနေတော့ သိပ်မကောင်းတော့ဘူး၊ ယုန်ကို ကြည့်ရတာ မူးရှူးနဲ့ ဘယ် နားချော်လဲခဲလဲ မသိဘူး၊ မည်း သည်းပေတူးလို၊ ညှစ်ပတ်စုတ်ပြတ်နေပြီး ခူးတစ်ဘက်လည်းပွန်း၊ နား ရွက်တစ်ဘက်လည်း စုတ်နေတယ်၊ သိပ်မြန်မြန်လဲ မပြေးနိုင်တော့ဘူး၊ စိုက်စိုက် စိုက်စိုက်နဲ့ သိုင်းကွက်နင်းနေပြီ၊ ခေါင်းကြီးလည်း စိုက်လို၊ လိပ်ကို စောင်ပေပေတစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကျော်တတ် သွားပြန်ရော၊ ပါးစပ်ကလည်း မသဲမကွဲ ဗလုံးဗထွေးနဲ့ ဘာတွေ ပြောနေလဲ မသိဘူး၊ စိတ်ကိုတော့ တင်းထားပုံရတယ်၊ သုံးပတ်ပြည့်ဖို့ တစ်ပတ်ပဲ ကျန်တော့တာကိုး၊ လိပ် ကတော့ သိတယ်

မဟုတ်လား၊ သူ့စတိုင် အတိုင်း Steady ပဲ၊ တစ်ပတ်ပြည့်တော့ ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး တစ်ခွက်ထပ်မော့သွားသေးတယ်၊ အဲဒီ လို ပြေးကြရင်းနဲ့ လိပ်သာ ဒုတိယမြောက် တစ်ပတ်ပြန်ရောက်လာတယ်၊ ယုန် ပန်းဝင်မလာဘူး၊ ယုန်ဘက်က ပရိတ်သတ်က ဆူဆူညံညံ ဖြစ်လာတယ်၊ ပန်းတိုင် ရောက်ခါနီး မှ ဘယ်နားသွား မူးနေပြီလဲ မသိဘူး၊ လိုက်ရှာပြီး တွဲ ထူမှ ထင်တယ်တွေ ဘာတွေ ဖြစ်လာတော့ လိပ်နဲ့ အတူ နေ့တိုင်း သောက်ဖော်သောက်ဖက် ခြင်္သေ့ကြီးက ဝေါင်းခနဲ ထ ဟိန်းတယ်၊ “သူ့ဟာသူ အသုံးမကျလို့ ဘယ်မှာ လဲနေနေ ဘယ်ကောင်မှ သွားမထူနဲ့၊ သူ့ဟာသူ ထပြီး ပန်းဝင်ရင် ဝင် မဝင်ရင် မတတ်နိုင် ဘူး” လို့ ပြောတယ်၊ ဆိုင်မန်နျာ ငှက်ကြားကြီး ကတော့ “ဘေးလူ ဝင်ပါရင် ပါတဲ့ကောင်ဘက်က အရှုံးပဲ” လို့ပြောတော့ ပရိသတ်က ဘာမှ မလုပ်ရဲတော့ဘူး၊ လိပ် ကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲ၊ ဒုတိယ တစ်ပတ် ပတ်တော့လည်း ဆိုင်ထဲ ခဏဝင်ပြီး တစ်ခွက်ထပ်မော့သွားသေးတယ်၊ သူ့ပုံစံက လန်းဆန်းလို့ လုံးဝ ခြေလှမ်းမပျက်ဘူး၊ တာလွှတ်ပေးတဲ့ သမင်မလေးကိုတောင် မျက်စေ့တစ်ဘက် မှိတ်ပြပြီး “အေးဆေးပါ အချစ်ကလေးရယ်” လို့ ရဲသွားသေးတယ်

အဲဒီ လိုနဲ့ တိုတိုပြောရရင် ဇိုးသမားလိပ်သာ တတိယအကြိမ် ပန်းဝင်ပြီး နိုင်သွားတဲ့အထိ ယုန်ပေါ်မလာတော့ဘူး၊ ပြိုင်ပွဲပြီးလို့ လိုက်ရှာကြတော့ ယုန်ကို ဆိုင်နောက်ဖက်က အိမ်သာနားမှာ ခေါင်းစိုက်ပြီး မှော က်နေတာတွေ ရတယ်၊ အန်ဖတ်တွေ လည်း ပေပွလို့၊ တွဲ ထူတာတောင် ခေါင်းကြီး ငိုက်စိုက်နဲ့ စကားမေးမရတော့ဘူး၊ အဲဒါနဲ့ ဆိုက်ကားနင်းတဲ့ မျောက်တစ်ကောင် ခေါ်ပြီး အိမ်ပြန်ပို့ လိုက်ရတော့တယ်၊ ယုန်ရဲ့ မိသားစုလည်း အဲဒီ ညက အလောင်းအစား ရှုံးလို့ ဘားဆိုင်တစ်ခုလုံး တခြားလူတွေ လက်ကမြင်းပြီး စွပ်ထားကြတဲ့ ပန်းကုံးဖိုးတွေ ပါ မကျန် ရှင်းလိုက်ကြရတယ်၊ ခိုင်လုံတဲ့ ဈေးထဲက သတင်းအရ ယုန်မိသားစုဟာ ဟန်ပဲရှိတာ၊ တကယ် မချမ်းသာဘဲ ကြွားချင် ကတော့ အိမ်ဂရန်ပါ ပေါင်ထားရတယ် ဆိုလား၊ ယုန်နဲ့ သူ့မိန်းမဟာ အမေဇုန်တောမှာ ကျောင်းတတ်ဖို့ ပို့ ထားတဲ့ သူ့သား ယုန်တစ်ကောင်ကိုတောင် ကျောင်းစရိတ် ဆက်မထောက်ပံ့နိုင်လို့ ပြန်ခေါ်ထားရ တယ် ဆိုလား၊ သူတို့သမီး ယုန်မလေးတစ်ကောင်ကိုတောင် ပိုက်ဆံရှိတဲ့ စီးပွားရေး သမားကြောင်ကတိုး

မုဆိုးဖိုကြီးတစ်ကောင်နဲ့ ပေးစားဖို့ စပ်နေတယ် ဆိုလားကွာ၊ ယုန်ကို
ဝိုင်းအချဉ်ဖမ်းလိုက်ကြတဲ့ လိပ်ရယ်၊ ခြင်္သေ့ရယ်၊ ဂျန်းဂဲလ်ဘားက ငှက်ကျားနဲ့
သမင်မလေးတွေ ရယ်၊ ယုန်ကို အဲဒီ ဆိုင် လာဖို့ ခေါ်လာပေးတဲ့ ယုန်ဘော်ဒါ ယုန်မည်
တစ်သိုက်ရယ် ကတော့ လက်ဝါးချင်းရိုက်ပြီး အောင်ပွဲခံနေကြ တယ်။ အဲဒါနဲ့ ပုံပြင်ပြီးရော
သူငယ်ချင်း သေမင်းရဲ့ ”

“ဟင် ... မင်းဟာကလည်း ပြီးချင်တော့ ချက်ချင်း ပါလား၊ မင်းပုံပြင်က
ဘာသင်ခန်းစာ အနှစ် သာရမှလည်း မပါဘူး”

“သင်ခန်းစာ အနှစ် သာရ သိပ်ပါတာပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်”

“ဘာပါလို့လဲ”

“နံပါတ်တစ် ... ကိုယ်ဘယ်လောက် ခံနိုင်မှန်းမသိရင် ဘယ်တော့မှ မသောက်နဲ့

”

“နံပါတ်နှစ် ... ကိုယ့်ခွင် မဟုတ်ရင် ဘယ်တော့မှ သွားမစွာ နဲ့ ”

“နံပါတ်သုံး ကိုယ် နိုင်နိုင်တယ် မနိုင်နိုင်ဘူး သေချာမစဉ်းစားဘဲနဲ့ သူများ ကို
အထင်သေးပြီး ဘယ်တော့မှ သွားမပြုနိုင်နဲ့ ”

+++++

ယုန်နဲ့ လိပ်(Reloaded)

“ကဲ..ဦးဦးရိုး နောက်တစ်ပုံ ပြောမယ်၊ သားသား သေမင်းလေး ငြိမ်ငြိမ် နားထောင်မလား”

“ဟေ့ကောင် စကားကို ကောင်းကောင်းပြော၊ တင်တင်စီးစီးနဲ့၊ ငါ ကောက်ရိတ်တံနဲ့ ပိုင်းလိုက်ရ”

“ဟားဟား နောက်တာပါကွ မင်းကလည်း ... ကဲ အချိန်မရှိဘူး၊ ဟေ့ကောင် နောက်တစ်ပုံပြော ပြမယ်၊ နားထောင်”

“ဝုဏ္ဏ ...နောက်တစ်ပုံက ဘာလဲ”

“ယုန်နဲ့ လိပ်ပဲ”

“ဟင် ခုနကပဲ ပြောပြီးသွားပြီလေကွာ”

“မတူဘူး သူငယ်ချင်း၊ ခုနကပုံက ရိုးရိုး ယုန်နဲ့ လိပ်၊ အခု ငါပြောမှာ က ယုန်နဲ့ လိပ် (Reloaded) မင်း သိုင်းဝတ္ထုတွေ၊ သိုင်းကားတွေ ဖတ်ဖူး ကြည့်ဖူးလား”

“ဘာဆိုလို့လဲဟ”

“ဆိုင်တယ်ကွ၊ သိုင်းဝတ္ထုတွေ ထဲမှာ အဖေအတွက် သားက သွေးကြွေးဆပ်တာတွေ ဘာတွေ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား၊ အခု ငါပြောမယ့်ပုံက အဲဒါမျိုး သူငယ်ချင်း”

“မင်းဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး အရိုးရာ ... ယုန်နဲ့ လိပ်ပုံပြင် ငါ တစ်ခုတည်း ကြားဖူးပါတယ်၊ သွေးကြွေးဆပ်တဲ့ ကိစ္စတွေ ဘာတွေ မပါပါဘူး”

“ဒီမှာ သေမင်း၊ မင်းက ငါပြောပြမယ့် ပုံပြင်တိုင်းကို မင်းသိမှာ ပဲလို့များ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင် ကြီးနေလား၊ ဒီမှာ ကိုယ့်လူ ငါက Own Tune သမားကွ၊ ပုံပြင်ကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် Own Tune ဖန်တီး လို့ရတယ်၊ (တွံ) အသင်သေမင်းသည် (ဂနာဟိ)

မသေမချင်း မြဲမြံစွာ မှတ်ထားပေရော့”

“ငါ့နှယ်ကွာ ပုံပြင်လေး ပေါက်ကရတစ်ပုဒ် ပြောဖို့ အရေး များ Own Tune တွေ ဘာတွေ နဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လုပ်လို့၊ ကိုင်း ပြောစမ်း...ယုန်နဲ့ လိပ် Reloaded”

“ခုနက အပြေးပြိုင်ပြီး ရှုံးသွားတဲ့ Rabbit Family ကို မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“ယုန်မိသားစုလို မြန်မာလို ပြောလည်းရပါတယ်ကွာ၊ အင်္ဂလိပ်လိုက တုတ်လိုက်ချင်သေးတယ်”

“မဟုတ်ဘူးကွာ၊ အခုပုံက နည်းနည်း ဘိုဆန်တယ်၊ မင်းမှတ်မိလား၊ ပြိုင်ပြေးတာ ရှုံးတော့ ယုန်မိသားစုက တစ်ဆိုင်လုံး စားသောက်ပျော်ပါးထားကြတာတွေ ရှင်းလိုက်ရတော့ မွဲရောလေ”

“အေးလေ”

“အဲဒါနဲ့ ငါပြောခဲ့သလိုပေါ့၊ အမေဇန်တောကို ပို့ပြီး ကျောင်းတက်ခိုင်းထားတဲ့ ရှုံးသွားတဲ့ ယုန် ရဲ့ သားကိုတောင် သူ့အဖေယုန် ဆတ်ဆော့လို့ မွဲတော့ ကျောင်းစရိတ်ဆက်မထောက်နိုင်တော့လို့ ပြန်ခေါ်ရတယ်လေကွာ”

“အေးလေကွာ၊ ယုန်သမီးလေးတောင် မုဆိုးဖို့ ကြောင်ကတိုးကြီးအိမ်မှာ တကူကူစီးတာတို့၊ ရပ်နိုင်ပေ့ ရပ်နိုင်ပေ့တို့၊ ကျိုးဖြူကျိုးမည်း ဘယ်မှာ နေ ဟောဒီမှာ နေ အာလောက်လောက် လုပ်ဖို့တို့ လွှတ်လိုက်ရသေးတယ်ဆို”

“မင်း မှတ်ဉာဏ် ကောင်းသေးသားပဲ သေမင်းရဲ့၊ ငါပြောမှာ က ယုန်သမီးလေး တကူးကူးကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ အမေဇန်တောက ပြန်လာတဲ့ ဂျူနီယာယုန် Rabbit Junior အကြောင်း”

“လုပ်စမ်း”

“ဒီလိုဟ အဖေ စီနီယာယုန်က လိပ်ကိုရှုံးတော့ ဂျူနီယာယုန်လည်း

ကျောင်းတတ်နေရင်း တန်လန်းကနေ ဘုမသိဘမသိ ပြန်လာရတာ ပေါ့၊ အဲဒီ ကောင်က အမေဇန်မှာ ကပ္ပလီယုန်တွေ နဲ့ ပေါင်းပြီး Rapper လုပ်နေခဲ့တာ။ ရောက်လာတော့လည်း တော် တော် နဲ့ သွေးက မပြောင်းဘူးဟာကိုး၊ ခေါင်းပေါင်းပေါ်မှာ ဦးထုပ်ဆောင်းလို့ နားရွက်နှစ် ဖက်က ထိုးထိုးထောင်ထောင်နဲ့ လည်ပင်းမှာ လည်း Rabbit J.R ဆိုတဲ့ စာလုံးကြီး ဖောက်ထားတဲ့ သူငယ်တော် ဆွဲကြိုး ကြီးနဲ့၊ ဗန္ဓုလ ဘောင်းဘီပွကြီးနဲ့၊ ကလယ်ကုလား စွပ်ကျယ်နဲ့၊ ရို.ရို. ဖြစ်နေသေးတာပေါ့၊ ဒီရောက်တော့ သူ့အဖေယုန်က ယုန်နဲ့ လိပ် အပြေးပြိုင်တာ ယုန်ရှုံးလေခြင်းဆိုပြီး ဘယ်သူ့မှ မျက်နှာမပြရဘဲ ဒီပရက်ရှင်း (Depression) တွေ ဝင် လို့ အိမ်ထဲမှာ မှိုင်နေတာကိုး၊ အဖေယုန် အဲဒီ လို ဖြစ်နေတာ တွေ တော့ သားယုန်က အနားသွားပြီး

ရို. ရို.....

Come on Come on

Dear my rabbit father

U looks so poor ...

Something wrong here

Let me know ...man

What's the real matter....!"

“အု အု ဆိုပြီး Rapping နဲ့ မေးတာပေါ့ကွာ၊ ရှုံးပြီး မွဲသွားလို့

တင်းနေရတဲ့အထဲ အနားမှာ ရွစ်ရွစ် လာလုပ်နေတော့ အဖေယုန်က သားယုန်ကို ‘ကိုယ့်အမေလင် ကိုယ် ဘာမှတ်လို့ လာနောက် နေတာလဲ’ ဆိုပြီး ထကန်တာပေါ့၊ သူ့သားလို international အမေဇန်ယုန်မဟုတ်တော့ Rap တွေ ဘာတွေ လည်း မသိဘူးလေ၊ အကန်ခံရတော့မှ သားယုန်လည်း အချိုး နည်းနည်း ပြောသွားပြီး ‘အဖေ ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ’ လို့ ကောင်းကောင်းမေးတယ်။ အဲဒီ တော့မှ အဖေယုန်ကလည်း နည်းနည်း စိတ်ပြော သွားပြီး

အရက်ဆိုင်က လိပ်ကို မူးမူးနဲ့ စိန်ခေါ်ပြီး အပြေးပြိုင်မိလို့ အန်ဖတ်ဆိုပြီး ရှုံးတဲ့ အကြောင်း ပြောပြတာပေါ့။”

“သူတို့ကို တာလွှတ်ပေးတဲ့ သမင်ပေါင်တိုမလေး အကြောင်းရော မပြောပြဘူးလား။”

“အဲဒါတော့ မပြောဘူးကွ၊ ဖွက်ထားတယ်။ မတော် ပြောပြမိလို့ သူ့စွပ်ထားတဲ့ ပန်းကုံးကိစ္စတွေ ပေါ်ကုန်ရင် သူ့မိန်းမ ယုန်မကြီးက ရှေ့သွားနှစ် ချောင်းနဲ့ ခုတ်မှာ ကြောက်လို့၊ အကြောင်စုံသိရတော့ သားယုန်က ရယ်တယ်။ ‘ဒါများ အဖေရာပေါ့။ ကျနော်အခုပဲ သွေးကြွေးဆပ်လိုက်မယ်၊ အရက်သမားလိပ် အမော့ဆို သေမှ အဖေအတွက် သူ့အခွံကြီး အမှတ်တရ ကောက်လာခဲ့မယ်’ ဆိုပြီး ကွတ ကွတနဲ့ ထွက်သွားရော။

သားယုန်က အဖေယုန်လို ပိန်ချိချိတော့ မဟုတ်ဘူး။ အမေဇုန်မှာ တုန်းက သူ့သူငယ်ချင်း ကပ္ပလီယုန်တွေ အားကျလို၊ အားကစားတွေ ဘာတွေ လုပ်တော့ ဘော်ဒီနည်းနည်း ပိုတောင့်တယ်။ နောက်ပြီး ကပ္ပလီယုန်တွေ နဲ့ ဘတ်စကတ်ဘောတွေ ဘာတွေ ကစားဖူးတော့ အဖေထက်အမော လည်း နည်းနည်း ပိုခံနိုင်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဂျူနီယာယုန်လည်း ဂျန်းဂဲလ်ဘားရှေ့ ရောက်လာတာပေါ့။ ဆိုင်ရှေ့မှာ သူ့အဖေယုန်လို လိပ်က မန်နေဂျာငှက်ကျားတို့နဲ့ ဝိုင်းဘတ်ကြလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ် ထားတဲ့ ဟာလီဒေးဗစ်ဆင် ဆိုင်ကယ်ကြီး ရပ်ထားတာကို တွေ့တယ်။ မီးတောက်ပုံ စတစ်ကာတွေ ဘာတွေ ကပ်ထားပြီး ဆီတိုင်ကယ်ပေါ်မှာ လိပ်ခွံဟောင်းကြီးတစ်ခုစွပ်လို့ အမယ် ဆိုင်ကယ်နောက် ဖြိုးမှာ တောင် ယုန်ရုပ်တစ်ရုပ်ကို ကြိုးနဲ့ ချည်ပြီး မြေကြီးပေါ်ချထားသေး၊ ဆိုင်ကယ်မောင်းသွားရင် မြေပေါ်မှာ လူးလိမ့်ပြီး တရွတ်တိုက်ပါသွားအောင် ချည်ထားတာ၊ အဲဒီ ယုန်ရုပ်နဲ့ ရင်ဘတ်မှာ စာတောင် ကပ်ထားသေးတယ်။

“Idiot !”

ဆိုပဲ ... အဲဒါကြီးတွေ တော့ သားယုန်က ပိုတင်းသွားပြီး ဆိုင်ကယ်ကြီးကို ထွီကနဲ တံတွေ : ထွေးတယ်။ ပြီးတော့မှ သူ့ဗန္ဓုလဘောင်းဘီပွကြီးကို မြပ်မြပ်နဲ့ မ၊

ရှုန်းဂဲလ်ဘားရဲ့ ဆင်နားရွက်တံခါး ကို ခြေထောက်နဲ့ ကန်ဖွင့်ပြီး အထဲဝင်သွားတယ်။
အထဲရောက်တော့ ထောင့်ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှာ ဆံပင် ရှည်ကြီး ဖားလျားနဲ့ လိပ်ခွံပေါ်
ဆေးမှင်ကြောင် (tattoo) တွေ ထိုးထားပြီး လည်ပင်းမှာ ဒိုင်းကြိုး ကြီး ဆွဲလို့
ရှင်းဘောင်းဘီနဲ့ Rocker စတိုင် မူးပြီးထိုင်နေတဲ့ လိပ်ကို တွေ့ရော၊
ဘားကောင်တာနောက်က ကန်ထရီး Country ဦးထုပ်နဲ့ မန်နေဂျာ ငှက်ကျားကလည်း
ဆေးပြင်းလိပ်ကြီး ခဲလို့ ယုန်ကို ကြည့်တယ်။ တစ်နေရာမှာ ဂါဝန်အတိုအပြတ်လေးတွေ နဲ့
သမင်မလေး နှစ် ကောင်ကလည်း ဒူးတွေ ကို ဆတ်ကနဲ တစ်ချက်ခါပြီး ဝင်လာတဲ့ ယုန်ကို
ကြည့်နေတယ်ဆိုပဲ။ သားယုန်ကလည်း ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ လိပ်အနားကို
လျှောက်သွားပြီးတော့။

“အိုင်ဆေးအန်ကယ် တော့တစ်(စ်) ” လို့ သွားခေါ်တယ်၊ လိပ်က
မျက်လုံးပွင့်လာပြီး ယုန်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်တယ်၊ ပြီးတော့မှ

“မင်းဘာလဲ၊ ကိုဖိုးယုန်သားလား” လို့ မေးတယ်တဲ့

ဂျူနီယာယုန်က လိပ်မျက်နှာနားကို နှာခေါင်းချင်းထိလှမတတ် ကပ်ကြည့်ပြီး
“စကားများ မနေ နဲ့ လိပ်ငမူးကြီး၊ ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့ ပုံစံပြော၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်အပြေးထပ်ပြီ၊
ငမယ်” လို့ ပြောတယ်တဲ့။”

“အရိုး၊ မင်းပုံပြင်က ရုပ်ရှင်ထဲက လူမှိုက်တွေ လို ဖြစ်နေပါလား”

“စကားမများ စမ်းနဲ့ သေမင်းရာ၊ မင်း ငြိမ်ငြိမ်နားထောင်စမ်းပါ”

“အေးပါ ထားပါတော့”

“ဂျူနီယာယုန်က အဲဒီ လိုပြောတော့ လိပ်ငမူးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ထရယ်တာ
သီးတောင်သီးတယ်ဆိုပဲ၊ သူရယ်တော့ မန်နေဂျာငှက်ကျားနဲ့ သမင်မလေးတွေ လည်း ဘုမသီ
ဘမသီ ထရယ်ကြတယ်”

“ဘာမှန်းမသိပဲ လိုက်ရယ်တာပဲလား”

“တောတိရစ္ဆာန်တွေ ပဲကွာ ... မင်းကလည်း နည်းနည်း တော့ ပိန်းကြမှာ ပေါ့၊
လိုက်မရယ်လို့လည်း မ ဖြစ်ဘူးကွ၊ လိပ်က ဂျန်းဂဲလ်ဘားမှာ စီဂျူဝေ ပဲ ဥစ္စာ၊ သူက
ဆရာကြီးဟ”

“ဟုတ်ပါပြီ ထားပါတော့”

“အားရပါးရ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ပြီးတော့မှ လိပ်ကပြောတယ် ‘တကယ်လား’
တဲ့၊ သားယုန်က ဘာမှပြန်မပြောဘူး၊ မိုက်ကြည့်ကြည့်နေရင်းနဲ့ ပဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်၊
လိပ်က ထိုင် နေရာက ပျင်းရိပျင်းတွဲ နဲ့ ထတယ်၊ ဘာမှ မပြောဘူး၊ ဆိုင်အဝကို
လျှောက်သွားတယ်၊ တံခါးဝမှာ ရပ် နေပြီး အပြင်ကိုကြည့်နေတယ်၊ ခဏနေမှ ယုန်ကို
လက်ရပ်ပြီး လှမ်းခေါ်တယ် ‘မင်းလာဦး’ တဲ့

ယုန်က ကွတကွတနဲ့ လိပ်အနားသွားရပ်တော့ တံခါးဝကနေ လှမ်းမြင်နေရတဲ့
ဂျန်းဂဲလ်ဘား ရှေ့ကတောင်ကြီးကို လက်ညှိုး ထိုးပြတယ်၊”

“ဂျန်းဂဲလ်ဘား ရှေ့မှာ တောင်ကြီးရှိသလား”

“ငါတို့အတွက်တော့ တောင်ကုန်းလောက်ပေါ့ သေမင်းရော ... ယုန်တွေ ၊
လိပ်တွေ အတွက်တော့ တောင်ကြီးပေါ့”

“အေးပါ ထားပါတော့၊ ငါခွေးမှ မင်းပုံပြင်ကလည်း ထားပါတော့ချည်း
လုပ်နေရတာ ပဲ”

“ဟ မင်းကလည်း ပုံပြင်ပါဆိုနေ၊ အဲဒီ တောင်ကို လိပ်က လက်ညှိုး ထိုးပြတော့
ယုန်ကမေးတယ်၊ ဘာလဲတဲ့”

“ဘာလဲလို့ မမေးလို့ ‘ဘဇာအကြောင်းနည်း ငါ့ရှင်’ လို့ မေးရမလား ငါ့နယ်”

“သေမင်း ... မင်းငြိမ်ငြိမ် နားထောင်စမ်းကွာ”

“အေးပါ ထားပါတော့”

“ယုန်က မေးတော့ လိပ်ကပြောတယ်၊ ‘ဘာလဲ မလုပ်နဲ့ ဟေ့ကောင်’ တဲ့၊ အဲဒီ

တောင်ထိပ် မင်းနဲ့ ငါ သွားမယ်၊ တောင်ထိပ်ကနေ ဒီဆိုင် ဒီတံခါးဝအထိ အပြေးပြိုင်မယ်၊ တစ်ခေါက်တည်းပဲ ဘယ်လိုလဲ ဆိုတော့ ယုန်က မထိမဲ့မြင်နဲ့ လိပ်ကို ကြည့်ပြီး Rapper အထား ခေါင်းကြီးကိုမော့ရင်း တညိတ်ညိတ်နဲ့ ‘အခုလား’ လို့ပြန်ပြောတယ်၊ လိပ်ကလည်း ‘လုပ်လေ’ တဲ့၊ လိုရင်းပြောရရင် သူတို့ နှစ် ကောင် တောင်ထိပ်ရောက်လို့ နေရာယူကြရောပေါ့ကွာ”

“တာလွှတ်ပေးမယ့် သမင်မလေး ပါသေးလား”

“မင်းကလည်း ဒါပဲ မေးနေပါလား သေမင်းရယ် ... သိပ်သိချင်ရင် သမင်မလေးနဲ့ ဆတ်ဖားကြီးတို့ ဆိတ်သိုးကြီးတို့အကြောင်း နောက်မှ ငါပြောပြမယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ ထားပါတော့”

“တာလွှတ်မယ့် လူမပါဘူးကွ၊ မန်နေဂျာ ငှက်ကျားကြီးက ဆိုင်ဝ ပန်းတိုင်ကနေပဲ မီးကျည်ဖောက်ပြီး အချက်ပြမှာ ၊ မီးကျည်ပေါက်တာ တွေ ရင် ပြေးရုံပဲ”

“မီးကျည်က အီတလီ ဘောလုံးပွဲတွေ မှာ ပရိတ်သတ်တွေ ဖောက်ဖောက်ဆော့တဲ့ မီးကျည်အနီမျိုး လား”

“သေမင်း... မင်းကလည်း စကားများ လိုက်တာကွာ၊ ငြိမ်ငြိမ် နားထောင်စမ်းပါဆို”

“မဟုတ်သေးလေကွာ ငါ သိပ်မရှင်း ...”

“မရှင်းလဲ တော် သလို တွေ :ကြည့်လိုက်ပေါ့ကွာ၊ မင်းကလည်း ပုံပြင်ပါဆို”

“အေးပါ ထားပါတော့”

“အဲလိုလုပ်စမ်းပါ သူငယ်ချင်းရဲ့ ၊ အဲဒါနဲ့ တောင်ထိပ်က ယုန်နဲ့ လိပ်က မီးကျည် အဖောက်ကို စောင့်ကြည့်နေတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုရှိတာက တောင်ထိပ်က သူတို့ထင်သလို မြေပြန့်ကျယ် ကျယ် မရှိဘူးဆိုပဲ၊ အဖုအထစ် အချွန်အတက်တွေ ခဲတွေ နဲ့ ၊ သူတို့ တာထွက်မယ့်နေရာ ကတ်ကတ် သတ်သတ် ရပ်နေရတာ ပေါ့၊ အဲဒါနဲ့ အောက်က

မီးကျည်လည်း ဖောက်ရော ဂျူနီယာယုန်လည်း အားရပါးရ ပြေးလိုက်မဟဲ့ ပြင်တုန်း တာက
မထွက်ရသေးဘူး၊ သူ့ဘောင်းဘီအပွကြီး သူနင်းပြီး လဲပါ လေရောတဲ့၊ အဲဒါနဲ့ လန့်ပြီး
ဆွဲမိဆွဲရာ ဆွဲလိုက်တာ အမှူးသမား Rocker လိပ်ရဲ့ ဆံပင်ရှည်ကြီး ဆွဲမိ ပြီး နှစ် ကောင်လုံး
တောင်အောင် တလိမ့်ခေါက်ကွေး ထိုးဆင်းကျသွားကြတာ လိမ့်ကာလိမ့်ကာနဲ့။ ”

“ဟု ဘောလုံးပွဲ ကြေညာတဲ့သူ ပြောသလိုပါလား”

“နားထောင်စမ်းပါဟ”

“အေးပါ ထားပါတော့”

“လိပ်ဆိုတဲ့အကောင်က တစ်ခုခု လန့်ပြီးဆို ခြေတွေ ခေါင်းတွေ ကို အခွံထဲ
သွင်းပစ်လိုက်တဲ့ သဘာဝရှိတာကိုး ... သူ့အခွံကြီးကလည်း လုံးတုံးတုံး မာမာကြီးဆိုတော့
တောင်ပေါ်ကနေ ခေါင်ခေါင်နဲ့ ကျလာတာ အတူတူနဲ့ ချိလဲပြီး ကျလာတဲ့ ယုန်ကိုတောင်
ကျော်တက်သွားတဲ့အပြင် တာလွှတ်ပေးတဲ့ ဆိုင်ဝက ငှက်ကျားတို့ တစ်သိုက်ကိုပါ ဝင်တိုက်ပြီး
ဆိုင်ထဲအထိရောက်အောင် ပန်းဝင်သွားလိုက်တာ ဘားကောင်တာကို ခုန်းကန်ဝင်တိုက်မှ
ရပ်သွားပြီး ပက်လက်ကြီးနဲ့ ယက်ကန် ယက်ကန် ချာလည် လည်နေတယ်ဆိုပဲ၊ ဂျူနီယာ
ယုန်ခမျာတော့ တောင်စောင်းတနေရာမှာ လည်ပင်း က သူငယ်တော် ဆွဲကြိုး ကြီးနဲ့
ကျောက်စွန်းနဲ့ ချိတ်နေလို့ ကြိုး ဆွဲချသလို ဖြစ်ပြီးမနည်း နှာနှပ်ယူရ သတဲ့၊ ဘာပဲပြောပြော
အခွံနဲ့ ပန်းဝင်ဝင် အသားနဲ့ ပဲ ပန်းဝင်ဝင် အရင် ပန်းဝင်လာတာလိပ်ဆိုတော့ လိပ်ပဲ
နိုင်သွားပြန်တာပေါ့၊ ပက်လက်လန်နေတဲ့ လိပ်ငှက်ကို သွားလှန်ပေးကြတော့
လိပ်ကပြောတယ် တဲ့၊ ‘ဒါမျိုး ဖြစ်လာခဲ့ရင် ဒီလို ဖြစ်လောက်တယ် ထင်လို့ တောင်ပေါ်မနည်း
တက်ပြိုင်တာ’ ဆိုပဲ၊ ရှုံး သွား တဲ့ ဂျူနီယာယုန် ကတော့ သူ့ကိုလိပ်ကတွန်းချတယ်လို့
သတင်းလွှင့်တယ်၊ လိပ်ကလည်း ယုန်က သူ့ကို ဆောင့်ကန်ချရာက နှစ် ကောင်လုံးကျတာလို့
ပြန်ပြောတယ်၊ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ပြီးရော”

“ပြီးပြီလား”

“အေးလေကွာ”

“သင်ခန်းစာက”

“နံပါတ်တစ် .. ကိုယ့်အဝတ်အစား ကိုယ့်အသုံးအဆောင်တွေ နဲ့ ကိုယ့်သေတွင် :
ကိုယ်မတူးမိစေနဲ့.”

“နံပါတ်နှစ် ... အပြိုင်အဆိုင် လုပ်ကြတဲ့အခါမျိုး မှာ ပေါက်တတ်ကရတွေ
လျှောက် ဖြစ်လာရင် ကိုယ့်ဘက်က အသာရနိုင်မယ့် ကာလဒေသမျိုး ရှာထားပါ”

“နံပါတ်သုံးကရော ..”

“နံပါတ်သုံး မရှိတော့ဘူး၊ တစ်ခု လျော့သွားပြီ”

“ဪ .. အင်း ... အေးပါကွာ ထားပါတော့”

+++++